

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, IČ 42196451, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2011, č.j. 174/580/11,

t a k t o :

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 2.11.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001.0120/10/VTH, o uložení pokuty žalobci ve výši 150.000,- Kč, jakož i uložení povinnosti žalobci nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1.000,- Kč, za správní delikt podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon“), jehož se dopustil poškozením součásti přírody ve zvláště chráněném území chráněná krajinná oblast Beskydy (dále jen „CHKO Beskydy“) v období od 25.8.2008 do 16.10.2008 vybudováním prostřednictvím fyzické osoby oprávněné k podnikání S. K. rypadlem/nakladačem CASE 580 SL na pozemcích určených k plnění funkce lesa v porostních skupinách 409 D 8 a 408 G 7 v k.ú. Nový Hrozenkov, obec Nový Hrozenkov, 2 neuzpevněných komunikací o délce cca 250 m a 150 m, přičemž v lesním porostu odkopal 560 m³ zeminy a odstranil 60 ks pařezů, a správní delikt podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona, jehož se dopustil vykonáním zakázané činnosti ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy, aniž by disponoval udělenou výjimkou dle § 43 zákona v období od 25.8.2008 do 16.10.2008, prostřednictvím fyzické osoby oprávněné k podnikání S. K. provedením při budování výše uvedených komunikací rypadlem/nakladačem CASE 580 SL terénních úprav značného rozsahu a změněním vodního režimu na lokalitě, když na pozemcích určených k plnění funkce lesa v porostních skupinách

409 D 8 a 408 G 7 v k.ú. Nový Hrozenkov, obec Nový Hrozenkov, odkopal 560 m³ zeminy, čímž porušil § 26 odst. 3 písm. a) zákona.

Žalobce předně namítá neexistenci ústavní a zároveň s ustanoveními zákona konformní zonace CHKO Beskydy, která zcela vylučuje postih žalobce za správní delikt podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona. Tuto spatřuje ve skutečnosti, že k vymezení jednotlivých zón ochrany přírody chráněných krajinných oblastí došlo Protokolem o vymezení zón CHKO Beskydy ze dne 7.7.1999, tedy v podstatě interním aktem ministerstva nemajícím povahu obecně závazného právního předpisu. Ust. § 27 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31.12.1999, které opravňovalo vymezit předmětné zóny orgán ochrany přírody po projednání s dotčenými ústředními orgány státní správy, okresními úřady a obcemi, byl novelizován zákonem č. 161/1999 Sb., který vyžaduje k vymezení a změny jednotlivých zón vydání vyhlášky Ministerstva životního prostředí, tedy obecně závazného právního předpisu. Důvodem novelizace, který dle žalobce taktéž vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 161/1999 Sb., byla nekonformnost dosavadní právní úpravy a praxe s ústavním pořádkem České republiky. Jelikož žádná vyhláška Ministerstva životního prostředí dle výše uvedeného novelizovaného ustanovení vydána nebyla a současně novelizace provedená zákonem č. 161/1999 Sb., postrádá ustanovení, podle nichž by se odstupňované zóny ochrany přírody vyhlášené podle dosavadních právních předpisů považovaly za odstupňované zóny ochrany přírody podle zákona ve znění novely, nelze tak přinejmenším od 1.1.2000 považovat Protokol o vymezení zón CHKO Beskydy za náležitý právní podklad pro existenci zonace.

Žalobce dále rozporuje, že by jeho činností došlo ke vzniku terénní úpravy značného rozsahu ve smyslu ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona. Žalobce považuje za terénní úpravu značného rozsahu zásah měnící vzhled a tvářnost krajiny. Vzhled a tvářnost krajiny nemohly být zásahem žalobce změněny, neboť vzniklá komunikace je viditelná pouze z bezprostřední blízkosti. Nedošlo k viditelnému narušení korunového zápoje porostu a při zachování přiměřeného odstupu, který lze očekávat při hodnocení vzhledu krajiny, nejsou přibližovací cesty vůbec identifikovatelné. Žalobce nesouhlasí s tvrzením České inspekce životního prostředí, že *„pokud tedy nejsou předmětné komunikace v současnosti viditelné při hodnocení z většího odstupu jen díky existenci dotyčného lesního porostu, nelze to považovat za dostatečný argument“*, neboť přítomnost souvislých rozsáhlých lesních společenstev je pro dochovanou tvářnost krajiny v posuzovaném prostoru zásadní, když předjímaný lokální zánik lesních prostorů by sám o sobě představoval tak razantní narušení krajinného rázu, že otázka existence či neexistence přibližovacích cest v postiženém území se v takovém případě jeví jako naprosto nepodstatná. Žalovaný konstatoval, že *„nelze snižovat vliv terénních úprav na tvářnost krajiny vyšším vlivem jiné složky krajiny“*, avšak neuvedl, jak se tento vliv terénních úprav projevuje. Za zcela nepravdivé pak žalobce považuje tvrzení žalovaného, že žalobce své tvrzení o výskytu podobných přibližovacích linek v okolních porostech ničím nedokládá. Žalobce předložil žalovanému fotodokumentaci dokládající napojení předmětné přibližovací linky na již existující lesní cestu. Lesní cesty a přibližovací linky jsou v daném prostoru naprosto běžnou geomorfologickou strukturou, což vyplývá z přiložené kopie části mapy lesní dopravní komunikace i ze samotného odůvodnění rozhodnutí Inspekce, v němž je uvedeno, že *„dle porostní mapy bylo cca 150 m této komunikace zhotoveno již v minulosti“*.

Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že by jeho činností došlo ke změně vodního režimu v rozporu s ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona. Ze samotné skutečnosti, že došlo k provedení zářezu v pramenném území a umístění propustku, nevyplývá žalovaným vyvozený skutkový závěr, že došlo *„ke svedení vody, tudíž ke změnám odtokových poměrů a tím též ke změně vodního režimu“*. Žalovaný se s námitkami žalobce stran otázky změny

vodního režimu nevypořádal odbornou argumentací, ve svém rozhodnutí se omezil na právně nepřipustný, tzv. souhrnný skutkový závěr. Z rozhodnutí není zřejmé, z čeho je usuzováno, že došlo k snížení retenční schopnosti území a narušení vodního režimu, ani jak rozsáhlá oblast je pod pojmem „území“ míněna, zda pouze prostor komunikace (přibližovací linky) anebo prostor rozsáhlejší, zcela absentují kritéria „negativní kvality“. Za nedoložené považuje žalobce tvrzení o zrychleném odtoku vody z území, neboť je založeno pouze na obecném konstatování Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky (dále jen „AOPK“), jejíž závěr nebyl podložen jakýmkoli důkazem. Vyjádření AOPK nebylo podáno formou znaleckého posudku, zmínka žalovaného o zápisu AOPK do rejstříku znalců je bezpředmětná. Žalobce odmítá interpretaci opatření spočívajícího v instalování jednoduchého trubního propustku délky 4 m v násypu o výšce do 1 metru za účelem bezeškodného přejezdu vodního toku v trase jedné z linek jako změnu vodního režimu, neboť propustek byl vybudován v místě již jasně vyprofilovaného, plně průtočného původního koryta. Rychlost odtoku nemohla být pouhým vložením 4 metry dlouhého úseku s nižším drsnostním součinitelem v těchto podmínkách nijak ovlivněna. Vliv odstranění svrchních vrstev půdy a pařezů v trase na celkovou retenční schopnost území je vzhledem k relativní ploše linek k ploše dotčených porostních skupin (cca 0,75 %) podle názoru žalobce pod hranicí měřitelnosti. Pařezy byly odstraněny pouze v trase komunikace (přibližovací linky) s ohledem na potřebu zpřístupnění, neboť ponechání pařezů by naopak vedlo k potřebě jejich objíždění a tím daleko větší zátěži pro území při běžném hospodaření v lese. Pařezy mimo linku byly ponechány, nedošlo tedy k omezení stanovištní diverzity.

Žalobce dále rozporuje, že by poškodil součást přírody ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy, a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona. Předmětná skutková podstata nespočívá na faktu absence příslušného povolení (souhlasu, výjimky) k určité činnosti, nýbrž kvalitativní změně životního prostředí spočívající v poškození součásti přírody zvláště chráněného území. Toto poškození nebylo v posuzovaném případě prokázáno. Právní závěry napadeného rozhodnutí znemožňují v rozporu se samotným účelem lesnického hospodaření jakékoli nové, ekonomicky únosné a zároveň přírodně šetrné zpřístupňování porostů a jsou tak v rozporu s ust. § 1 zákona. Je obtížně představitelné, že by subjekt lesnický hospodařící v předmětném území měl za účelem provedení běžných lesnických úprav typu posuzované přibližovací linky (či lesní cesty) žádat o udělení výjimky vládou České republiky. V případě přibližování dřevní hmoty šetrnější metodou typu lanovky či koně taktéž dochází k narušování půdního povrchu, zejména bez návaznosti na blízkost lesní dopravní sítě. Jelikož poměr plochy nezpevněných přibližovacích linek v poměru k ploše zpřístupněných porostů se v daném případě pohybuje maximálně v desetinách procenta, nelze v jejich vybudování spatřovat poškození součásti přírody zvláště chráněného území. Žalobce nesouhlasí s tvrzením Inspekce, že došlo ke kompletní destrukci lesního biotopu, neboť byla posouzena pouze velmi omezená část lesního biotopu v rozsahu dotčené konstrukcí předmětných komunikací. Došlo sice k ovlivnění biotopu celé řady drobných mikroorganismů, takový zásah do jejich biotopu však nelze považovat za poškození součásti přírody ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona. Sama Inspekce konstatováním o „*zpomalení kolonizace plochy komunikace rostlinami*“ připouští, že se jedná o proces vratný a tedy se nejedná o podstatné změny ve smyslu ust. § 26 zákona, což dokládají desítky jiných nezpevněných přibližovacích linek a lesních cest již dlouhodobě existujících.

Žalobce považuje za neoprávněné zohlednění okolnosti dlouhodobého hospodaření žalobce v předmětném území jakožto přítěžující okolnosti. Žalobce nikdy nebyl příslušnými orgány ochrany přírody postižen za to, že by realizoval přibližovací linku (či lesní cestu)

s parametry obdobnými posuzovanému případu bez výjimky vlády České republiky a nebyl ve smyslu nutnosti o takovou výjimku žádat instruován.

Žalobce konečně namítá vyloučení jeho odpovědnosti za předmětné správní delikty, neboť činnost, již mělo dojít k naplnění skutkové podstaty správních deliktů, vykonával smluvní partner žalobce pan S. K., nikoliv sám žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 2.11.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001.0120/10/VTH, které doplnil k žalobním námitkám následovně. Žalovaný ohledně neexistence zonace CHKO Beskydy trvá na své argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí, tedy že k vymezení zón CHKO Beskydy došlo Protokolem o vymezení zón CHKO Beskydy ze dne 7.7.1999 v souladu s tehdy platnými a účinnými právními předpisy a z právního hlediska existuje. Žalobcem uvedená novelizace ust. § 27 zákona provedená zákonem č. 161/1999 Sb. nabyla účinnosti dnem 1.1.2000 a zároveň neobsahovala žádné přechodné ustanovení, které by rušilo dříve vymezené zóny CHKO nebo stanovovalo povinnost v určité lhůtě od nabytí účinnosti novely vymezit zóny CHKO právním předpisem. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zonace CHKO provedená v souladu se zákonem ve znění účinném do 31.12.1999 před tímto datem zůstává i po novelizaci ust. § 27 zákona v platnosti.

K námitce žalobce, že jeho činností nedošlo ke vzniku terénních úprav značného rozsahu, ke změně vodního režimu v rozporu s ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona a ani k poškození součásti přírody ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy, žalovaný uvedl, že Česká inspekce životního prostředí zmapovala rozsah činnosti žalobce v rámci terénních šetření a při hodnocení realizované činnosti žalobce vycházela zejména z řady obecně platných odborných teorií, které žalovaný shledal za zcela racionální, odpovídající skutečnostem zjištěným při terénních šetřeních. Inspekce se při svém rozhodování opírala taktéž o závěry odborného vyjádření Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy CHKO Beskydy (dále jen „SCHKOB“) ze dne 7.1.2009, dle které došlo *„k poškození lesního biotopu jak vlastními rozsáhlými terénními pracemi, tak vykácením stromů v trase cest, přičemž došlo rovněž k zásahu a negativnímu ovlivnění vodního režimu lokality včetně malého vodního toku“*. Odborné vyjádření SCHKOB sice není znaleckým posudkem a rozsah tohoto vyjádření neodpovídá požadavkům kladeným na znalecké posudky, ale s ohledem na ust. § 56 správního řádu, nebylo v tomto případě ustanovení znalce nutné, neboť SCHKOB jako věcně a místně příslušný orgán ochrany přírody a současně organizační složka znaleckého ústavu zapsaného v rejstříku znalců pro obor ochrana přírody je nesporně správním orgánem, jenž je kompetentní k posouzení předmětných skutečností v rámci součinnosti správních orgánů. Žalovaný nesouhlasí, že zmínka o zápisu AOPK ČR do rejstříku znalců je bezpředmětná. AOPK ČR patří mezi nejčastěji ustanovované znalce v rámci správních řízení vedených Českou inspekci životního prostředí i jinými správními orgány, a je tudíž velmi pravděpodobné, že by v případě potřeby vypracování znaleckého posudku v rámci předmětného správního řízení tento posudek vypracovávala právě AOPK ČR prostřednictvím SCHKOB. Naopak je zcela nepravděpodobné, že by závěry tohoto případného znaleckého posudku byly odlišné od závěrů uvedených v daném odborném vyjádření. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ve vyjádření SCHKOB není uveden popis zkoumaného jevu nebo soupis skutečností, ke kterým bylo přihlíženo, neboť v odborném vyjádření SCHKOB své závěry vždy vysvětluje konkrétní skutečností, např. negativní ovlivnění vodního režimu lokality tím, že byly provedeny zářezy v pramenném

území, došlo k umístění propustku spojeného s úpravou koryta vodního toku, svedení vody, a tudíž ke změnám odtokových poměrů.

Žalovaný k tvrzení žalobce, že cca 150 m komunikace bylo zhotoveno již v minulosti a tudíž jsou lesní a přibližovací cesty v daném prostoru běžnou geomorfologickou strukturou, uvedl, že 150 metrovou komunikaci v dané lokalitě nepovažuje za adekvátní důkaz existence přibližovacích linek jako běžné součásti morfologie terénu. Žalovanému není známo, že by žalobce obdobné komunikace na území I. nebo II. zóny CHKO Beskydy s vědomím orgánů ochrany přírody již v minulosti realizoval. Na území I. a II. zóny CHKO není nejen při hospodaření v lesích prvořadé zohledňování ekonomických hledisek, ale zejména citlivost tohoto hospodaření ve vztahu k ochraně přírody, jak vyplývá z ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona. Hospodařící subjekty jsou povinny okolnosti zón CHKO vždy zohledňovat a přizpůsobit danou technologii zejména požadavkům ochrany přírody. Žalovaný nepovažuje postup žalobce v předmětné věci za přírodě blízký způsob zpřístupňování porostů a trvá na svém názoru, že existují postupy, kdy dochází k narušování půdního krytu ve značně nižším rozsahu (např. použití lanovky) a dotčené území bývá díky přirozeným procesům uvedeno do stavu blízkého stavu před zásahem v relativně krátkém časovém horizontu.

Žalovaný na postupu povolování výjimek ze zákazů ve zvláště chráněných územích vládou dle ust. § 43 odst. v době realizace předmětného zásahu žalobce nespátřuje v žádném případě znemožnění hospodaření v lesích na území CHKO.

K přitěžující okolnosti při stanovení výše pokuty žalovaný uvedl, že nepovažuje argument uvedený Českou inspekcí životního prostředí při stanovení výše pokuty za neoprávněný, když na subjekt dlouhodobě hospodařící v dané lokalitě na svěřeném majetku státu lze oprávněně v oblasti dodržování právních povinností na úseku ochrany přírody klást vyšší nároky. V průběhu správního řízení sice nebylo prokázáno, že by žalobce byl již v minulosti příslušnými orgány ochrany přírody postižen za realizaci přibližovací linky bez výjimky dle ust. § 43 zákona nebo byl o nutnosti o takovou výjimku žádat instruován, žalobce však svůj záměr v projednávané věci s příslušným orgánem ochrany přírody vůbec nekonzultoval, takže orgán ochrany přírody o tomto záměru nevěděl a žalobce tudíž o nutnosti povolení výjimky instruován být nemohl.

K odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty poukazuje žalovaný na ustálenou judikaturu, podle které je v každém konkrétním případě nutné posuzovat odpovědnost všech v úvahu přicházejících subjektů, tj. realizátora i zadavatele, přičemž odpovědnost zadavatele nelze a priori vyloučit. Žalobce byl za předmětnou činnost realizovanou prostřednictvím pana Koňáříka shledán odpovědným především z důvodu, že o rozsahu způsobu provádění daných prací věděl, průběh provádění prací na místě kontroloval a při přebírání díla neuvedl žádné námitky nebo připomínky.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, ze dne 9.4.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001.014/10/VHT, byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon“), jehož se dopustil poškozením součásti přírody ve zvláště chráněném území chráněná krajinná oblast Beskydy (dále jen „CHKO Beskydy“) v období od 25.8.2008 do 16.10.2008 vybudováním prostřednictvím fyzické osoby oprávněné k podnikání S. K. rypadlem/nakladačem CASE 580 SL na pozemcích určených k plnění

funkce lesa v porostních skupinách 409 D 8 a 408 G 7 v k.ú. Nový Hrozenkov, obec Nový Hrozenkov, 2 nezpevněných komunikací o délce cca 250 m a 150 m, přičemž v lesním porostu odkopal 560 m³ zeminy a odstranil 60 ks pařezů, a dále pokuta ve výši 100.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona, jehož se dopustil vykonáním zakázané činnosti ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy bez výjimky dle § 43 zákona v období od 25.8.2008 do 16.10.2008 prostřednictvím fyzické osoby oprávněné k podnikání S. K. provedením při budování výše uvedených komunikací rypadlem/nakladačem CASE 580 SL terénních úprav značného rozsahu a změněním vodního režimu na lokalitě, když na pozemcích určených k plnění funkce lesa v porostních skupinách 409 D 8 a 408 G 7 v k.ú. Nový Hrozenkov, obec Nový Hrozenkov, odkopal 560 m³ zeminy, čímž porušil § 26 odst. 3 písm. a) zákona a současně uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IX, ze dne 8.8.2010, č.j. 1101/580/10,66381/ENV/10, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k novému projednání z důvodu nezákonnosti spočívající v absenci zákonného ustanovení, jehož porušením měl být naplněn znak skutkové podstaty spočívající v nedovolenosti jednání, a dále v absenci aplikace absorpční zásady při ukládání sankce za správní delikty.

Novým rozhodnutím ze dne 2.11.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001. 020/10/VTH, uložila Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, žalobci za výše uvedené správní delikty pokutu ve výši 150.000,- Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutím Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy IX, ze dne 8.3.2011, č.j. 174/580/11,11413/ENV, potvrzeno. V odůvodnění se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce následovně. K námitce žalobce, že pokud předmětné komunikace dle České inspekce životního prostředí nevykazují parametry dokonce ani lesní cesty či svážnice, a k jejich zbudování tak není třeba souhlasu ani SCHKOB, nelze tvrdit, že jsou terénní úpravou značného rozsahu vyžadující výjimku vlády České republiky a jedná se o úpravu přibližovací linky, která byla nezbytná pro omezení zátěže porostu přibližováním dříví, žalovaný uvedl, že parametry pro rozdělení lesní dopravní sítě jsou dány českou normou ČSN 73 6108 – Lesní dopravní síť. Podle této normy se rozděluje lesní cesty podle dopravní důležitosti a účelu na lesní cesty 1. třídy, lesní cesty 2. třídy, lesní cesty 3. třídy, lesní cesty 4. třídy, lesní stezky a lesní pěšiny. Lesní cesty 4. třídy jsou přibližovací cesty a přibližovací linky, které slouží k soustřeďování vytěženého dříví z porostu nebo části porostu, jsou vedeny zpravidla po spádnicí. Povrch je vždy nezpevněný, zpravidla se neodstraňuje ani vrchní organická vrstva. Zemní práce se provádějí jen ve výjimečných případech. Šířka cesty je minimálně 1,5 metru; bez technické vybavenosti nebo jen s minimální vybaveností (např. odvodnění). Kritérii, která řadí přibližovací linky mezi lesní cesty, jsou nároky na půdu nebo porosty ve větším než bezvýznamném rozsahu, provádění zemních prací ve větším než bezvýznamném rozsahu, zřizování vybavenosti cesty jako jsou mosty, propustky, brody, zpevnění a příkopy. Dle názoru žalovaného předmětné komunikace spadají mezi lesní cesty (minimálně 4. třídy), a to zejména s ohledem na provádění zemních prací ve větším než bezvýznamném rozsahu a s ohledem na jejich vybavení zřízením propustku. Dle České inspekce životního prostředí nesplňují předmětné komunikace veškeré parametry pro zařazení do kategorie lesní cesty 3. třídy, ale s ohledem na jejich technickou vybavenost, nikoli s ohledem na rozsah provedených terénních úprav. Při hodnocení terénních úprav značného rozsahu totiž Česká inspekce životního prostředí není vázána výše uvedenou právně nezávaznou ČSN a parametry, které tato norma stanoví pro

jednotlivé kategorie lesních cest. Žalovaný souhlasí s kritérii pro hodnocení terénních úprav tak, jak je Česká inspekce životního prostředí uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podstatné je dle názoru žalovaného zejména vliv úprav na vzhled krajiny. Je přitom nezbytné hodnotit zejména změny morfologie terénu, vliv na vodní režim, a to i z časového hlediska. Podstatný je přitom rovněž rozsah prováděných prací, tj. velikost dotčené plochy a množství odstraněného materiálu.

K námitce žalobce, že jeho zásahem nebyl změněn vzhled a tvářnost okolní krajiny, neboť komunikace je viditelná pouze z bezprostřední blízkosti, nedošlo k viditelnému narušení korunového zápoje porostu a při zachování přiměřeného odstupu, který lze očekávat při hodnocení vzhledu krajiny nejsou předmětné přibližovací cesty vůbec identifikovatelné, žalovaný uvedl, že na vzhledu krajiny se jednoznačně podílí i zásahy viditelné až z bezprostřední blízkosti, a to i tehdy, pokud jsou např. z důvodu své lokalizace viditelné pouze z určitých pohledových směrů. I tyto zásahy mohou mít na vnímání krajiny člověkem značný vliv, pokud se člověk ocitne v blízkosti těchto zásahů. V mnoha případech může být účinek tohoto vlivu pro svou nečekanost ještě zvýšen. Dopad na tvářnost a vzhled krajiny je nezbytné hodnotit také z časového hlediska. S ohledem na erozní procesy působící na realizované terénní úpravy zůstanou předmětné komunikace vzhledem ke své rozsáhlosti (délka 400 m, dotčená plocha 1520 m², přemístění 560 m³ zeminy) viditelné v daném horizontu desítky let. Lesní porosty vzhledem k mnoha biotickým i abiotickým faktorům, které na ně působí, a které ve svém důsledku mohou způsobit jejich zánik, nelze považovat za neměnný faktor. Pokud nejsou předmětné komunikace v současnosti viditelné při hodnocení z většího dostupu jen díky existenci dotyčného lesního porostu, nelze to považovat za dostatečný argument, na jehož základě by předmětné úpravy nebylo možno klasifikovat jako terénní úpravy značného rozsahu.

K námitce žalobce, že přihlížet k okolnosti, že odvolatel hospodaří v předmětném území dlouhodobě, jakožto přitěžující, není na místě, neboť žalobce nikdy nežádal při zřizování obdobných komunikací o souhlas vlády České republiky ani nebyl v tomto směru orgány ochrany přírody instruován, žalovaný uvedl, že souhlasí s argumentací České inspekce životního prostředí, že na žalobce jako subjekt dlouhodobě hospodařící na území CHKO Beskydy lze klást vyšší nároky týkající se právního povědomí o povinnostech vyplývajících ze zákona. Žalovanému není známo, že by se naopak orgány ochrany přírody v souvislosti s obdobnou činností žalobce vyjádřily v tom smyslu, že k této činnosti žalobce předmětnou výjimku dle ust. § 43 zákona nepotřebuje.

K námitce žalobce, že se Česká inspekce životního prostředí nezabývala tím, jakým jiným, přírodně šetrnějším a zároveň ekonomicky přiměřeným způsobem, by mohla být zpřístupněna dřevní hmota z předmětných porostních skupin, žalovaný uvedl, že předmětná lokalita je součástí II. zóny CHKO Beskydy, tedy územím z hlediska ochrany přírody a krajiny mimořádně hodnotným. Žalovaný citoval ust. § 25 odst. 2 a § 58 odst. 1 zákona, ze kterých vyplývá, že žalobce nemůže své jednání obhajovat běžně používanými způsoby hospodaření v lesích a při hospodaření na území se zvláštním režimem ochrany dle zákona nemohou být prvořadá ekonomická hlediska. Žalobce mohl využít jiných, přírodně šetrnějších způsobů hospodaření.

K námitce žalobce, že se Česká inspekce životního prostředí při hodnocení vlivu realizace předmětných komunikací na lesní biotop omezuje na hodnocení pouze omezené části biotopu dotčeného budováním komunikací a nelze prokázat vliv zásahu na lesní biotop jako celek tak, aby bylo možno konstatovat poškození součásti přírody CHKO Beskydy, a

dále, že v případě zpomalení půdotvorných procesů a zpomalení kolonizace plochy komunikace rostlinami, se jedná o proces vratný a nejedná se o podstatné změny v biologické rozmanitosti, žalovaný uvedl, že při hodnocení terénních úprav bylo ze strany České inspekce životního prostředí přihlédnuto ke všem podstatným kritériím, když uvádí, že vybudováním předmětných komunikací došlo ke kompletní destrukci lesního biotopu nacházejícího se na daném místě, neboť došlo k fyzickému odstranění všech jeho součástí (půda, humus, pařezy stromů, zoedafon, kořeny rostlin, houby, bakterie...) a zprůchycení vazeb mezi nimi. Dotčení konkrétního biotopu o rozloze 1520 m² bude mít nepochybně vliv i na okolní biotop, a to např. změnou vodního režimu, kdy odstraněním svrchní vrstvy půdy s nejvyšší retenční schopností dojde ke změně rychlosti odtoku vody z daného území. Předmětný zásah tak má nepochybně vliv nejen na biotop v místě zásahu, ale i na biotop okolní. Žalovaný uvedl, že nepochybně, že přirozené procesy, narušené odstraněním zeminy při realizaci předmětných komunikací, budou po určité době opět obnoveny, jedná se tedy z dlouhodobého hlediska o vratný proces. Tato skutečnost však neznamená, že narušením přirozených přírodních procesů (zpomalení půdotvorných procesů a zpomalení kolonizace plochy komunikace rostlinami) v řádu přinejmenším desítky let nedošlo k poškození součásti přírody ve zvláště chráněném území. Ohledně tvrzení žalobce, že se nejedná o podstatné změny v biologické rozmanitosti ve smyslu ust. § 26 zákona, žalovaný uvedl, že pokuta byla žalobci uložena a za porušení ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona provedením terénních úprav značného rozsahu, nikoli hospodařením způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti.

K námitce žalobce, že nesouhlasí s argumentací České inspekce životního prostředí týkající se narušení morfologie terénu z důvodu absence podobných geomorfologických struktur v okolí, neboť podobné přibližovací linky jsou v okolí běžnou součástí morfologie terénu, žalovaný uvedl, že žalobce tvrzení o výskytu podobných přibližovacích linek v okolních porostech ničím nedokládá. Žalovanému není známo, že by žalobce obdobné komunikace na území I. nebo II. zóny CHKO Beskydy s vědomím orgánů ochrany přírody již v minulosti realizoval, a vznesenou námitku hodnotí jako nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů. K fotodokumentaci předložené žalobcem žalovaný uvedl, že i přes značnou vrstvu opadaného listí jsou předmětné komunikace v daném terénu zcela jasně patrné a nerozporují žádné tvrzení České inspekce životního prostředí uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Lesní porosty sice ovlivňují krajinný ráz ve vyšší míře než předmětné terénní úpravy realizované žalobcem, nelze však snižovat vliv terénních úprav na tvářnost krajiny vyšším vlivem jiné složky krajiny.

K námitce žalobce, že jeho jednáním nedošlo ke změně vodního režimu, neboť nedošlo k narušení vodotečí ani ke zvýšení nebo snížení hladiny „spodní vody“, námitce, že tvrzení České inspekce životního prostředí o zrychleném odtoku vody z území považuje za nepodložené, založené na pouze obecném konstatování SCHKOB v odborném vyjádření, které není podloženo žádným důkazem, námitce, že instalací trubního propustku v délce 4 m o výšce 1 m nedošlo k ovlivnění rychlosti odtoku a v případě, že by toto žalobce neučinil, musela by být dřevní hmota vzhledem k morfologii terénu přibližována korytem vodního toku a nesouhlasem žalobce s popisovaným hodnocením vlivu pařezů na retenční schopnost území a stanovištní diverzity, žalovaný poukázal na ust. § 56 správního řádu a uvedl, že SCHKOB je pak nesporně právně tím správním orgánem, jenž je kompetentní k posouzení předmětných skutečností. Tvrzení o negativním ovlivnění vodního režimu lokality realizací předmětných komunikací odůvodňuje SCHKOB ve svém odborném posouzení tím, že byly provedeny zářezy v pramenném území, došlo k umístění propustku spojeného s úpravou koryta vodního toku, svedení vody, a tudíž ke změnám odtokových poměrů. Žalovaný tedy nesouhlasí

s tvrzením žalobce, že v odborném posudku SCHKOB není uveden popis zkoumaného jevu nebo popis skutečností, ke kterým bylo přihlíženo. K tvrzení žalobce o nutnosti instalace trubního propustku žalovaný opakovaně konstatuje, že žalobce mohl pro přibližování dřevní hmoty využít i jiné, daleko šetrnější způsoby, např. lanovku či koně. Snížení biodiverzity stanoviště odstraněním pařezů Česká inspekce životního prostředí odůvodňuje tím, že na mrtvé dřevo je vázána řada druhů bezobratlých živočichů, nižších rostlin a hub, což je obecně známá a nezpochybnitelná skutečnost.

K námitce neexistence zonace na území CHKO Beskydy žalovaný odkázal již na své předchozí rozhodnutí č.j. 1101/580/10,66381/ENV ze dne 8.8.2010, kde bylo konstatováno, že Protokolem o vymezení zón CHKO Beskydy ze dne 7.7.1999 došlo k vymezení zón CHKO Beskydy v souladu s tehdy platnými a účinnými právními předpisy a z právního hlediska existuje.

Rozsudkem ze dne 18.12.2014, č.j. 10 A 108/2011-29, Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 8.3.2011, č. j. 174/580/11, 11413/ENV a rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 2.11.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001.020/10/VTH a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že pro předmětnou lokalitu v době rozhodování žalovaného nebyla vyhláškou stanovena zonace a Protokol o vymezení zón CHKO Beskydy ze dne 7. 7. 1999 nelze považovat za náležitý právní podklad pro existenci zonace, a proto nelze považovat skutkový závěr žalovaného, že k spáchání deliktu došlo v II. zóně CHKO Beskydy, tedy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v správním spise.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2015, č.j. 7 As 53/2015-55, byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18.12.2014, č.j. 10 A 108/2011-29, zrušen a věc soudu vrácena k dalšímu řízení, neboť Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že při posuzování otázky, zda byly platně vymezeny zóny příslušné CHKO, je třeba vycházet z právní úpravy účinné v době, kdy k takovému vymezení došlo. V daném případě k zonaci CHKO Beskydy došlo Protokolem o vymezení zón CHKO Beskydy ze dne 7. 7. 1999 (dále jen „protokol“). Jelikož tehdejší právní úprava nestanovila přesnou formu zonace CHKO, je třeba vycházet z toho, že k vymezení zón došlo v souladu s tehdejší právní úpravou. Povinnost (s případným stanovením lhůty, ve které je třeba provést zonaci novou formou) by podle názoru Nejvyššího správního soudu musela být v souvislosti s provedenou novelizací výslovně stanovena v přechodných ustanoveních. Jestliže taková přechodná ustanovení chybí, platí zásada, že vznik právních vztahů je třeba posuzovat podle předpisů účinných v době jejich vzniku. Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby v dalším řízení projednal i ostatní žalobní námitky a ve věci znovu rozhodl.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Městský soud v Praze, pokud jde o první žalobní bod, je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí, proto konstatuje, že žalobní námitka poukazující na neexistenci zonace stanovené vyhláškou není důvodná.

Pokud jde o další žalobní námitky při jejich posouzení soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí součást přírody ve zvláště chráněném území, nedovoleně změni nebo ohrožuje jeho dochovaný stav.

Podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2.000.000,- Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokalitě nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu.

Podle ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona, na území první a druhé zóny chráněné krajinné oblasti je dále zakázáno hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie, zejména prostředky a činnosti, které mohou způsobit podstatné změny v biologické rozmanitosti, struktuře a funkci ekosystémů anebo nevratně poškozovat půdní povrch, používat biocidy, měnit vodní režim či provádět terénní úpravy značného rozsahu.

K námitce, že činností žalobce nedošlo ke vzniku terénní úpravy značného rozsahu, soud nejprve uvádí, že za terénní úpravu značného rozsahu lze považovat zásah měnící vzhled a tvářnost krajiny; přitom se musí posuzovat zejména celková dotčená plocha, objem přesunutého materiálu a měřítko změn morfologie terénu ve vztahu k okolním tvarům přirozeného terénu. V úvahu je třeba brát rovněž vliv na vodní režim dotčených pozemků. Za terénní úpravy značného rozsahu tedy nelze považovat např. výkopové práce při stavbě inženýrských sítí, budování základů rodinného domku nebo odbahňování rybníků. Naopak za takové úpravy lze považovat např. budování teras na svazích, zavážení přirozených terénních depresí či údolí nebo úpravy terénu za účelem budování sportovních areálů (MIKO, Ladislav. Zákon o ochraně přírody a krajiny: komentář. 2. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2007). Pokud tedy Inspekce zjistila, že byla provedena skryvka a přemístění 530 m³ zeminy, celková délka vytvořených komunikací činí 400 m k celkové dotčené ploše cca 1520 m² a v okolním kopcovitém terénu nejsou přítomny žádné jiné přirozeně vzniklé podobné terasovité útvary, tedy předmětné komunikace vytvářejí v daném krajinném celku cizorodý prvek, nezbyvá soubdu než přisvědčit žalovanému, že se v daném případě bezpochyby jedná o terénní úpravu značného rozsahu. Skutečnost, že před provedenými pracemi již bylo v minulosti na daném území zhotoveno 150 m totožné komunikace, nelze s ohledem na rozsah dotčeného území považovat za relevantní důkaz, že lesní cesty a přibližovací linky jsou v daném prostoru naprosto běžnou geomorfologickou strukturou.

K námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že by jeho činností došlo ke změně vodního režimu, soud konstatuje, že závěry ohledně změny vodního režimu učinily správní orgány především na podkladě odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy (dále jen „SCHKOB“). Předmětem činnosti Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky je mimo jiné provádění potřebných sledování, šetření a dokumentace v ochraně přírody a krajiny, poskytování informací, vypracovávání odborných stanovisek, metodických materiálů a znaleckých

posudků v oborech ekonomika a ochrana přírody. Správy chráněných krajinných oblastí plní úkoly odborných organizací ochrany přírody ve svých územních obvodech. S ohledem na působnost a předmět činnosti SCHKOB z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že SCHKOB je způsobilá odborně posoudit skutečnosti týkající se ochrany přírody a krajiny, a proto v souladu s ust. § 56 správního řádu nebylo nutné ustanovit znalce k podání znaleckého posudku. Uvedením informace, že Agentura ochrany přírody a krajiny České republiky je zapsána v rejstříku znalců, správní orgán podpořil svá tvrzení o nedůvodnosti potřeby ustanovení znalce. Odborné stanovisko SCHKOB bylo vydáno na základě místního šetření pracovníků SCHKOB dne 11.12.2008; neobstojí tak námitka, že závěry odborného stanoviska nejsou podpořeny jakýmkoli důkazem. Z odborného stanoviska vyplývá, že k zásahu a negativnímu ovlivnění vodního režimu lokality (lokalita Brodská, k.ú. Nový Hrozenkov) včetně malého vodního toku došlo provedením zářezů v pramenném území, umístěním propustku spojeného s úpravou koryta vodního toku, svedením vody a tedy změnou odtokových poměrů. Inspekce v oznámení ze dne 12.1.2010, č.j. ČIŽP/49/OOP/SR01/0922001.002./10/VTH, kterým zahájila správní řízení o uložení pokuty, dospěla k závěru, že *„vytvořením komunikací došlo ke změně vodního režimu, neboť nejen že byl zasažen drobný vodní tok (jak ve svém vyjádření uvádí SCHKOB), ale zásadně byly změněny odtokové a retenční vlastnosti území, jelikož předmětné komunikace budou fungovat jako svodnice dešťové vody a urychlí její odtok z dotčeného území“*. V prvostupňovém rozhodnutí Inspekce dále uvedla, že narušení odtokových poměrů bere jako změnu rychlosti odtoku vody z daného území, jelikož odstraněním svrchní vrstvy půdy, která má největší retenční schopnost, došlo k významnému zrychlení odtoku vody z území, čili ke změně vodního režimu dané lokality. Z daného odůvodnění vyplývá, že daným územím je myšleno území, kde došlo k odstranění svrchní vrstvy půdy. Odborné stanovisko nebylo jediným podkladem pro posouzení změn odtokových poměrů, dalšími podklady, ke kterým Inspekce při svém rozhodování přihlédla, byla místní terénní šetření provedená pracovníky Inspekce. Závěr, že došlo ke snížení retenční schopnosti území odstraněním svrchní vrstvy půdy je logickým a nesporným za situace, kdy bylo místními šetřeními zjištěno, že po celé délce vytvořených komunikací, tj. 400 m, bylo rypadlem provedeno odstranění hrabanky, humusu a zeminy, a to často až na půdní skelet, kdy se výška zářezu do svahu pohybovala v hodnotách 0,3, až 2,3 m.

K námitce, že žalobce nepoškodil součást přírody ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy a nenaplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 88 odst. 2 písm. n) zákona, neboť skutková podstata předmětného správního deliktu nespočívá na faktu absence příslušného povolení k určité činnosti, nýbrž v kvalitativní změně životního prostředí spočívající v poškození součásti přírody zvláště chráněného území, soud uvádí, že znakem skutkové podstaty správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je výkon činnosti, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu, či výkon zakázané činnosti, nikoli škoda či újma způsobená na chráněném statku (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.9.2011, č.j. 5 Ca 170/2008-56). V daném případě bylo prokázáno, že žalobce ve zvláště chráněném území CHKO Beskydy provedl terénní úpravy značného rozsahu a změnil vodní režim, tj. vykonal činnosti zakázané ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona. Dále bylo prokázáno, že žalobce v souladu s ust. § 43 zákona nepožádal o schválení výjimky z tohoto zákazu, a tedy, že výjimka z tohoto zákazu nebyla usnesením vlády schválena.

K námitce neoprávněného zohlednění okolnosti dlouhodobého hospodaření žalobce v předmětném území jakožto přítěžující okolnosti, se soud ztotožňuje s náhledem žalovaného na osobu žalobce ve smyslu subjektu, na který lze klást vyšší nároky týkající se právního

povědomí o povinnostech vyplývajících ze zákona o ochraně přírody a krajiny s ohledem na jeho dlouhodobé hospodaření na území CHKO Beskydy. Správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení, pokud tuto okolnost posoudil při výměře výše pokuty jako přitěžující.

K námitce neexistence odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty soud považuje za vhodné nejprve poukázat na charakter odpovědnosti za správní delikt. Odpovědnost za správní delikt je objektivní, tj. odpovědnost za následek, bez ohledu na zavinění. Pro založení odpovědnosti právnických osob a jim naroveň postavených fyzických osob při podnikání je nezbytné, aby bylo prokázáno, že subjekt jednal protiprávně, musí nastat škodlivý následek protiprávního jednání a musí existovat příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a škodlivým následkem (kauzální nexus). Ohledně sankční odpovědnosti v případech, kdy jedna osoba jedná na základě objednávky druhé osoby lze v obecné rovině uvést, že výše uvedené podmínky pro založení sankční odpovědnosti v převážné většině případů splňuje ten subjekt, který na základě objednávky koná a fakticky část přírody svou činností poškodí. V jednotlivých konkrétních případech je možné zabývat se i otázkou odpovědnosti objednatele, zda i jeho jednání nenaplňuje skutkové znaky správního deliktu. Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 14.1.1997, č.j. 7 A 185/94-23, dovodil, že *„odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní či jiné ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu ani poukazem na porušení povinnosti ze strany jiného subjektu“*. Dále v rozsudku ze dne 25.1.1999, č.j. 6 A 234/96-35, Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že *„pokud několik podnikatelských subjektů provede ořez stromů, který je správním orgánem klasifikován jako správní delikt podle § 88 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, a učiní tak na základě smlouvy o dílo, nelze vyloučit i odpovědnost zadavatele takového díla“*. K objasnění přičitatelnosti jednání p. K. směřem k žalobci je stěžejní skutečnost, že p. K. provedl dané práce na základě objednávky žalobce ze dne 25.8.2008, při výkonu prací postupoval v souladu s touto objednávkou a pokyny pracovníka žalobce přímo v terénu, od zadání se ani částečně neodchýlil, práce byla předána žalobci bez zjevných závad a nedodělků, při předávání díla neměl žalobce žádných připomínek. P. K. tak v daném případě jednal na základě závazkového právního vztahu vzniklého z uzavřené smlouvy o dílo, a v takovém případě lze dovodit přičitatelnost jeho jednání žalobci a z toho tedy vyplývající odpovědnost žalobce za předmětné správní delikty.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a citovaná zákonná ustanovení neshledal soud námitky žalobce důvodnými, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. července 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.